

האשה נקנית פרק ראשון קידושין

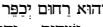
עין משפט נר מצוה

א [מיי"פ] מהל' ת"מ
הל"ז טושי"ע י"ד סי' רמה
סעיף ו':
שבר ב מיי"פ מהל'
ת"מ הלכה ב סמג
עש"י י"ד טושי"ע י"ד סימן
רמה סעיף ג:
שבה ג ד מיי"פ שם הלי"א
וטמג שם טושי"ע
י"ד סימן רמו סעיף ד:

תורה אור השלם

1. תנ"ך לבער על פי דרבו
גם כי יזקק לא יסור
משלי כב ו'
2. ולקחתם אתם את
בניכם לדבר בם בשבתך
בביתך ובקברך בדרך
ובשבתך ובקבורתיך
דברים יא ט'
3. רק השמר לך ושמר
בפשך מאד פן תשכח
את הדברים אשר ראו
עליך ופן יסורו מלבבך
כל ימי חייך והודעתם
לבניך ולבני בניך:
דברים ט'
4. ושננתם לבניך ודברתם
בם בשבתך
ובקברך בדרך ובשבתך
ובקבורתיך:
דברים ו'
5. כל הולך על גזרון וכל
הולך על ארבע עד כל
מרבח רגלים לכל
השרץ השרץ על הארץ
לא תאכלום כי שקץ
הם: ויקרא יא מב'
6. ואת שיער התקאת
דרש דרש משה והנה
שקץ וקצוץ על אלקיך
ועל אלקיך בני אדוןך
דנותרם לאמר:
ויקרא י טז'
7. והתגלח ואת הזנב
לא יגלח ואת הבתן
את הזנב שבעת ימים
שנית:
ויקרא יג לג'
8. וברמקת חזיר מקישר
וזו שרץ ירעננה:
תהלים פ יד'
9. והוא רחום יכפר עון
ולא ישחית ודברך
לקשיב אפולא ועיר כל
תקותי: תהלים עח לח'
10. ויאמר ה' אל משה
הנה אבכי בא אלקיך בעב
העין בעבור ישמע העם
בדברי עמך וגם כך
יאמניו לעולם וצד משה
את דברי העם אל ה':
שמות יט ט'

הנהגות חב"ח
(א) שו"ע ד"ה גמ' גמ'
קודם ד"ה לפיכך:

הנהגות הגר"א
[א] חסד נדיבאל ויה"ח ב'
כ"ל:

מוסף רש"י
הנודק לבער על פי
דרכו. לפי מה שתלמוד
לערך ותמנחה בדברים אס'
לעו אס' לרע גם כי
זקוק לא יסור ממנו (מש"י)
כב ו'. תלמוד. סנהד'
טעמי משניות שממנו
יוצאה הוראה אצל הגורמים
הוראה מן המשנה נקראו
בגלי העולם נמש' סוטה
(כג.) (ברכות ה.). לתת
לג' הדין קיימות טעמי
המשנה מה הם וכשעסקים
סומות זו אס' זו יבין
לתרץ שיהיו שתי קיימות
או לדעת דברי התנאים
החולקים דבר וימלא הא'
מני עליו חסד הוא (ב"י)
(ג.). לא צריכא לומר.
ב' ימים מקרא וי' ימים
משנה וכו' וכן על שבע
וטובע (ע"י ט.). לא זו
משם. לא דענו היכא
אימרו ומיהו לענין י"ז
דגזון אמר, ומפריש לה

הוא אמינא ליה לשטן גירא צעניך. כלומר הייתי מתגרסה בו ושטן
הוא יצר הרע ולא אירא שיחטוףני: אדיך על זוארי דבריך. בעוד
ידך תקיפה על צדק קודם שיגדיל ולא יקבל מוכחתך השיאו אשה:
משיספס. שנין הגיע זמן לכנוס ויותר מעשרין ותמנין אל תאחרהו.

הוא אמינא^א לשטן גירא בעיניך א"ל רבא
לר' נתן בר אמי אדיך על צוארי דבריך
משיספס ועד עשרים ותרתין ואמרי לה
מתמני סרי עד עשרים וארבעה כתנאי
הנודק לבער על פי דרכו ר' יהודה ורבי
נחמיה חד אמר משיספס ועד עשרים
ותרתין וחד אמר מתמני סרי ועד עשרים
וארבעה: עד היכן חייב אדם ללמד את
בנו תורה אמר רב יהודה אמר שמואל כגון
זבולון בן דן שלמדו אבי אביו מקרא ומשנה
ותלמוד הלכות ואגדות מיתבי למדו מקרא
אין מלמדו משנה ואמר רבא מקרא זו תורה
כזבולון בן דן ולא כזבולון בן דן כזבולון בן
דן שלמדו אבי אביו ולא כזבולון בן דן
דאילו התם מקרא משנה ותלמוד הלכות
ואגדות ואילו הכא מקרא לבר ואבי אביו מי
מחייב והתניא^ב ולמדתם אותם את בניכם
ולא בני בניכם ומה אני מקיים^ג והודעתם
לבניך ולבני בניך לומר לך שכל המלמד את
בנו תורה מעלה עליו הכתוב כאילו למדו לו
ולבנו ולבן בנו עד סוף כל הדורות הוא דאמר
כי האי תנא דתניא ולמדתם אותם את בניכם
אין לי אלא בניכם בני בניכם מנין בת"ל
והודעתם לבניך ולבני בניך א"כ מה ת"ל
בניכם בניכם^ד ולא בנותיכם^ה אמר ריב"ל כל
המלמד את בן בנו תורה מעלה עליו הכתוב
כאילו קבלה מהר סיני שנאמר והודעתם
לבניך ולבני בניך וסמך ליה יום אשר
עמדת לפני ה' אלהיך בחורב רבי חייא בר
אבא אשכחיה לריב"ל דשדי דיסנא ארישיה
וקא ממטי ליה לינוקא לבי^ו בנישתיא א"ל מאי
כולי האי א"ל מי זוטרי מאי דכתיב והודעתם
לבניך וסמך ליה יום אשר עמדת לפני ה'
אלהיך בחורב מכאן ואילך רבי חייא בר
אבא לא טעים אומצא עד דמקרי לינוקא
ומוספיה רבה בר רב הונא לא טעים אומצא
עד דמייתי לינוקא לבית מדרשא אמר רב

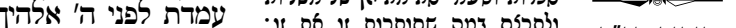
הנהגות חב"ח
(א) שו"ע ד"ה גמ' גמ'
קודם ד"ה לפיכך:

הנהגות הגר"א
[א] חסד נדיבאל ויה"ח ב'
כ"ל:

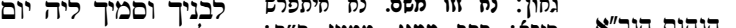
מוסף רש"י
הנודק לבער על פי
דרכו. לפי מה שתלמוד
לערך ותמנחה בדברים אס'
לעו אס' לרע גם כי
זקוק לא יסור ממנו (מש"י)
כב ו'. תלמוד. סנהד'
טעמי משניות שממנו
יוצאה הוראה אצל הגורמים
הוראה מן המשנה נקראו
בגלי העולם נמש' סוטה
(כג.) (ברכות ה.). לתת
לג' הדין קיימות טעמי
המשנה מה הם וכשעסקים
סומות זו אס' זו יבין
לתרץ שיהיו שתי קיימות
או לדעת דברי התנאים
החולקים דבר וימלא הא'
מני עליו חסד הוא (ב"י)
(ג.). לא צריכא לומר.
ב' ימים מקרא וי' ימים
משנה וכו' וכן על שבע
וטובע (ע"י ט.). לא זו
משם. לא דענו היכא
אימרו ומיהו לענין י"ז
דגזון אמר, ומפריש לה

יסור ממנה. ואית דמפרש ידך משם. כלומר הכו דרך תוכחה, והא דאמרינן [מ"ק י, א] [ויקרא יט, יד] לאוהרה למכה בנו גדול, איירי דוקא במכה והולך.

הוא אמינא ליה לשטן גירא צעניך. כלומר הייתי מתגרסה בו ושטן
הוא יצר הרע ולא אירא שיחטוףני: אדיך על זוארי דבריך. בעוד
ידך תקיפה על צדק קודם שיגדיל ולא יקבל מוכחתך השיאו אשה:
משיספס. שנין הגיע זמן לכנוס ויותר מעשרין ותמנין אל תאחרהו.
לשון אחר אדיך על זוארי דבריך
בשעה שעוד ידך תקיפה עליו הו'
זהיר ללמדו מוכחות ואזיה זמנו
משיספס ועד עשרים ותמנין צירי
כל כך ואל תכניד יסורין ותוכחות
יותר מעשרים ותמנין יש לחוש^א שלא
יעצב וזה עיקר: על פי דרכו. דרך
שכל ימיו יהא מתנהג בו מנוך לו
בנערות ואזויה נערותו רבי יהודה
ורבי נחמיה כו': וזבולון בן דן. תלמיד
שהיה צימיהס: אינו מלמדו משנה.
אין חובת בנו עליו אלא במקרא מכלן^א
ואילן ילמד הוא לעצמו: סורס. ולא
נביאים וכמוזיס^ב: וזבולון בן דן
שלמדו אבי אביו. ועד היכן נמי
דקאמרי^ב הכי קאמרי^ב עד היכן אדם
חייב ללמדו תורה דבורותיו אמר רב
יהודה לבנו ולבן בנו: דשדי דיסנא
ארישיה. סדין שאינו ראוי לעטיפת
זראש אלא כיסוי צעלמא שם על
ראשו שלא לייך בגילוי ראשו^ג ולא
הספיק להתעטף בקודרו: מאי כולי
האי. שמהרת ללאת בלא עטיפה
ההוגנת לך: לא טעים אומצא. בשר
מעט בגמלים היו רגילין לטעום
בצקר: עד דמקרי לינוקא ומוספיה.
מהדר לו מה שקרא אתמול ומלמדו
עוד פסוק יותר: אלא ושלשסס.
מנלא כתיב^ד ושניתם שישליש: לומר.
ימי השבוע: (ה) לפיכך נקראו
כו'. מילתא בצפוי נפשה היא: גמ' ט.
סברות וטעמי סמימיהן של משניות
ולתלס צמה שסותרות זו את זו:
נקראו ראשונים סופרים. כדכתיב
(ד"ה א ב) ומשפחות סופרים יושבי
יעבד: וי"ז דגזון. כל הולך על
גזון: לא זו מסס. לא איתפרס
היכא: חסר ממנו. ממנין ס"ת:
יהו מחודדין צפיד. חזור עליהס
ודקוק צעומקס שאס' ישאלך אדם לא
תטריך לגמנס אלא שכולל לומר מיד:

הנהגות חב"ח
(א) שו"ע ד"ה גמ' גמ'
קודם ד"ה לפיכך:

הנהגות הגר"א
[א] חסד נדיבאל ויה"ח ב'
כ"ל:

מוסף רש"י
הנודק לבער על פי
דרכו. לפי מה שתלמוד
לערך ותמנחה בדברים אס'
לעו אס' לרע גם כי
זקוק לא יסור ממנו (מש"י)
כב ו'. תלמוד. סנהד'
טעמי משניות שממנו
יוצאה הוראה אצל הגורמים
הוראה מן המשנה נקראו
בגלי העולם נמש' סוטה
(כג.) (ברכות ה.). לתת
לג' הדין קיימות טעמי
המשנה מה הם וכשעסקים
סומות זו אס' זו יבין
לתרץ שיהיו שתי קיימות
או לדעת דברי התנאים
החולקים דבר וימלא הא'
מני עליו חסד הוא (ב"י)
(ג.). לא צריכא לומר.
ב' ימים מקרא וי' ימים
משנה וכו' וכן על שבע
וטובע (ע"י ט.). לא זו
משם. לא דענו היכא
אימרו ומיהו לענין י"ז
דגזון אמר, ומפריש לה